

ost-ra-var

Festivalový ovar

Zpravodaj 5

neděle 30. 11. 2014

Editorial s. 1 | Rozhovor s. 2 | Masné krámy - Játka s. 4 | Játka s. 5 | Z jatek s. 6 |
Recenze a ohlasy diváků s. 7-10 | PREJt s. 11 | Vyvrženo v klubu s. 12 | TOP s. 13
| Lúšťovka s. 14 | Program s. 15

Žloutenka sváteční neděle

Včerejší horečka sobotní noci definitivně oznámila konec 18. ročníku divadelního festivalu OST-RA-VAR. Právě čtete první z posledních řádků pátého čísla, jímž uzavřeme celý redakční masokombinát, rozdáme poslední jitrnice. Nakonec si v přátelském objetí dopřejeme v nějakém zapadlém podniku zaslouženou flákotu. V rámci naší rozsáhlé (b)ankety jsme vyzpovídali řadu osobností. Na následujících stránkách objevíte jejich výběr TOP 3 inscenací. Redakce neváhala a přidala svou trochou do masového mlýna. A navíc máme v rukáve medzinárodní lubezný bonus v podobě ihravej lúštenky.

Žánr editoriale má vždy důležitou podkategorii a to „poslední-děkovací“. Bývá zpravidla sentimentálním ohlednutím a poctou pro všechny, kteří veškerý čas svěřený nekonečné festivalové veselici věnují sezení v malém hloučku a zběsilému vytváření obsahu pro další číslo. Poděkování zároveň patří celému Národnímu divadlu moravskoslezskému za materiální i morální podporu při tisku, distribuci i předlouhým hodinám strávených u textového editoru. Snad jsem nezapomněl na nikoho. Letos naštěstí nemusím děkovat jednorožcům. Zapomněli se v Zábřehu v nádražní restauraci a nenastoupili do vlaku. Na OST-RA-VAR s námi nepřijeli. Nebyla duha, stejně jako nuda. K obecnému smutku za nimi v rozrušení, po malé hádce vyrazila v noci Miriam Šedá.

Velký dík patří především vám divákům, že jste navštěvovali festivalová představení, něco si o nich mysleli a při té

příležitosti brali do rukou zpravodaj a četli jeho vypečený obsah. Těšilo nás, že jste se FESTIVALOVÝM OVAREM ovívali v dusné atmosféře a s úsměvem pročítali jednotlivé stránky. Navíc jste nám hezky odpovídali na všetečné dotazy a vůbec pomáhali budovat příjemnou festivalovou atmosféru. Zároveň bych vám jménem redakčního týmu poděkoval za pozornost, kterou jste našemu plátku věnovali, stejně jako za polemiky i souhlas s jeho obsahem. Obecně se tak lépe píše recenze a redaktori neupadnou v podezření, že si všechno vymysleli.

To, že držíte toto číslo, znamená, že následuje poslední bod OST-RA-VARovského programu – 2. rozborový seminář. Dnešek je tedy poslední příležitostí nahlas vyjádřit souhlas, případně nesouhlas s naším Zpravodajem. Aneb, jak se říká, co internet uchvátí, google nenavráť. Samozřejmě velmi stojíme o jakoukoliv reakci a budeme za ní rádi.

Na zadní straně se nachází festivalová definitiva, vlakový řád do všech měst, z nichž se sem všichni prve rozjeli. Mějte se blaze, jezděte do Ostravy i po zbytek sezóny (pivní bar Dílo tady určitě bude i v lednu).

Váš,
Skákavý Macho(ň)

„OST-RA-VAR je fajn.“

Herečka Sylvie Krupanská se s námi sešla bezprostředně po představení Petrolejových lamp. Na začátku rozhovoru vládla zvláštní atmosféra: obě dotazující byly silně rozrušené, naproti tomu Sylvie hýřila optimismem a energicky se zakusovala do jablíčka.

Magda Zicháčková: Je pěkné vidět, jak jsi veselá a radostná, když my teď cítíme pravý opak...

Je pravda, že se po dnešním představení cítím skvěle. Energii, kterou jsem do toho vložila, jsem získala zpět, a to hned stonásobně. Bylo to opravdu nádherné. Tohle divadlo je fajn v tom, že jsou diváci hodně blízko, takže člověk cítí odezvu i to, když je nějakým způsobem téma zasáhne. Bylo to dnes moc krásné.

MZ: Jaký byl návrat do divadla po mateřské dovolené? Přece jenom jsi hned po škole šla do angažmá a podobnou pauzu bez divadla jsi asi neměla?

Bylo to osvěžujících pět měsíců. Když jsem se vracela do divadla, moc jsem se těšila. Samozřejmě mě divadlo štve. Někdy je toho hodně, že nevím, co dřív. Ale po té pauze jsem se začala víc těšit. Nechci to zakřiknout, ale hraje se mi

klidněji. Jsem sice nervózní, ale ne tolik. Všechno plyne, jak má. Je to pro mě teď takový relax. Víím, že mám doma synáčka, o kterého je postaráno a zároveň v divadle všechno funguje tak jak má. Vlastně nemusím nic řešit. Prostě přijdu – odehraju. Pohoda.

Kateřina Balíková: S tím souvisí i naše další otázka, jak vlastně vnímáš roli Štěpánky? Přeci jen jsi teď čerstvě maminkou a postava Štěpánky po tom taky touží, ale nedočká se.

Když jsem zjistila, že jsem těhotná, hned jsem volala Francinovi, jestli do toho půjdeme, protože čerstvě vyšlo obsazení. Dohodli jsme se, že to riskneme. Takže když jsme měli premiéru, byla jsem už v polovině těhotenství. Celé jsem to zkoušela s jemností. Nemohla jsem být jako dračice, lítat po jevišti, jak jsem zvyklá, protože jsem už nosila pod srdcem synáčka. Když jsem měla pauzu bez divadla, tak jsem si říkala, že vlastně Štěpánku nechci hrát jinak.

Chci zanechat jemnost té postavy, kterou bych jinak určitě nenašla. Zkoušela bych tak, jak jsem zvyklá. Používám staré osvědčené prostředky, které jsou pro mne přirozené a vlastní, ale takhle jsem byla nucená hledat jemnější výraz. Proč si myslíte, že tam jsou sánky? Ve scénáři je, že si Pavla naložím na záda a odnesu ho, ale protože by to vzhledem k mému stavu nešlo, Francin vymyslel sánky. Jsou to hrozně pěkné věci. Říkala jsem si: hlavně nesklouznout ke svému obvyklému herectví.

KB: Kde jsi brala inspiraci pro svou postavu Štěpánky?

Pocházím z jihomoravské vesničky, kde to funguje úplně stejně. Když se někomu něco stane, tak to všichni okamžitě vědí. Nejdřív se to snaží v rodině ututlat, aby to nikdo nevěděl. Navenek se pak všichni tváří, že je vše v pořádku. Takže pro inspiraci jsem nemusela chodit daleko.

MZ: Inspirovala ses třeba i známým filmovým zpracováním Juraje Herze?

To ne, neodvažovala jsem se na to podívat, abych nebyla ovlivněná. Ale nejenom kvůli tomu, bála jsem se, že bych se na to podívala a řekla si, že to nikdy takhle nezahraju. Podívám se na to až po derniéře.

MZ: Opakovaně jsi spolupracovala s režisérem Martinem Františkem, jak se ti s ním pracuje?

Vycházíme spolu velmi dobře. Francin je občas trochu punkáč. A má stejný punkový přístup i ke zkoušení. Tentokrát bylo vše jinak, proto mi tato spolupráce byla možná ještě milejší. Mám pocit, že v momentě, kdy zjistil, že jsem těhotná, začal být extrémně

zodpovědný. Každá zkouška se konala. Všichni na ní byli včas. Všechno zkrátka šlapalo. Byl neskutečně připravený, moc hodný, pozorný, bylo to moc příjemné. Trochu jsem se zkoušení bála, ale úplně zbytečně, protože to ve výsledku bylo klidné a pohodové.

KB: V angažmá u Bezručů jsi už řadu let, takže jsi zažila několik OST-RA-VARů. Jakým způsobem festival vnímáš? Přijde ti publikum jiné?

Doufám, že tuhle otázku opravdu otisknete, protože zrovna jsme se o tom s holkami vzadu v šatně bavily. Festivalové publikum, zvlášť to OST-RA-VARské, je skvělé. Cítíme, že s námi jdete, fandíte, smějete se fórkům, které tam jsou. Jste úžasní. Ale na druhou stranu mám pocit, že pak najednou musíte kritizovat. Vždycky vyjde nějaká šílená recenze. Přijde mi to zvláštní. Buď se mi to líbí anebo nelíbí, ale musíte vždycky tak moc kritizovat? Přijde mi zkrátka velký rozdíl mezi tím, jak vás, diváky, vnímáme a tím, co pak vyjde v recenzích. Buď se bavím a napíšu o tom, že to bylo fajn, anebo se nebavím a pak k té kritice mám důvod. Je to opravdu hodně extrémní, když vyjde kritika, díky které to působí, jako bychom hráli nějakou, s prominutím s*áčku, a přitom se lidi baví. Jinak jsem samozřejmě ráda, že OST-RA-VAR je, že se přijedete podívat na představení. Je to milé. OST-RA-VAR je fajn.

To nás těší. Děkuje za rozhovor.

Magda Zicháčková

Kateřina Balíková

Blutbanhof

Tato depeše vznikala v rámci cesty zpět do Prahy a drželo se jí prokletí celé redakce. O potřebě sepsat tento krátký, výstižný text totiž nebyla ještě v sobotu ráno ani zmínka. Tudiž se přiznám krátkým dialogem. Ono: „Děláš to pro prachy?“ Já: „Nevím.“ Ono: „Proč?“ Já: „Dělám to pro prachy...“ Jak mám teda vypadat, když jsem to napsala zadarmo. Únik do kulturně bezpečnějšího ghetta posledním večerním vlakem je mnohem jednodušší než vyrazit poledním speciálem. Jistý redaktor České televize kdysi definoval hranice tzv. divadelní oblasti. Opravdu jsem si nevšimla, že Prahou 10 končí celý svět. Přirovnala bych to k přechodu přes čepel. Nejhorší je prostředek.

Jestli jsem někdy zpodobňovala návštěvu Ostravy k nechtěnému těhotenství, tak odjezd z ní, je horší než ta nejněžnější interrupce. Pohyb v děloze je poklidná plavba na kundole a nikdo si nestěžuje. Během těch pár dnů, co jsem měla šanci existovat v uzavřeném, intenzivním vesmíru ostravské kultury to vypadalo podobně hezky.

V existenciálním westernu Jima Jarmushe Mrtvý muž loď jede k okraji. Ale za rok sem dopluju znovu.

Miriam Šedá

Diskusné hlty

Po diskusii hladná OST-RA-VARská osádka sa ako mäso do črievka nasúkala do priestoru bezručovskej kaviarne. Po raňajkovej jednohubke v podobe tradičného „obloženia“ a džúsového striku, sa začalo zhurta analyzovať. Z päťhodinového diskusného eposu sa ukrajovalo ako z chutnej tlačienky. Ten, kto zažil minuloročný kritický súzvuk (ktorý je vždy tak trochu nuda), mohol byť tento rok s platformou spokojný. Nebyť toho, že česká diskusná škola sa rada až do úmoru bahní v témach (a potom občas opomenie inscenačné konkrétnosti) dalo sa počúvať aj hovoriť.

Otváracie Prízraky veľa vody nenaútili. Stredobodom sa stal rozkol Vladimír Justa a Josefa Hermana o kvalite hereckých výkonov, ktorý ešte zamotala Lenka Šaldová. Postavy jej totiž pripomínali hrdinov z červenej knižnice Rosamundy Piltscherovej, z radu ktorých sa vymykal iba Osvald, ktorého stvárnil Čuba.

Večeře rozdělila dav na dvě polovice. Všeobecně velebený bol dramaturgický výber, no roztržku vyvolali priestor a herectvo. Tatjana Lazorčáková volala po väčšej priestorovej intimitě. Študentské hlasy jej odporovali. Pavla Bergmannová zase videla „odlupující se slupky cibule“ v motiváciách hercov, Šaldová naopak vyzvala o reakcie tých, ktorí herectvo ocenili. „Vyzvaný“ Just reagoval.

Neznáma študentka poznamenala, že Čakanie na Godota sa hrozne vlieklo a tým v podstate geniálne naplnilo názov hry. Beckettova tak absurdita obhájila nadčasovosť. Nieкто v nej videl prokra-

stinujúcich starnúcich hercov, niekto oľutoval svoj rozchod s neschopným manželom, či našiel paralelu s dnešným hlasovaním vo voľbách. Just dokonca otvorene vyslovil myšlienku, že zvolený Babiš „naplňuje jisté godotovské rysy“.

Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši boli prijaté všeobecným nadšením. Magickú atmosféru štýlovo výraznej inscenácie neprijalo len kritické krídlo, ktoré pôsobí na východ od Brna. Študentka z Ostravy sa plénu zdôverila, že by si svoje sny chcela splniť rovnako ako dvojica hrdiniek. Ďalší názor naznačil, že v inscenácii je prítomná aj temná téma Illuminátov a zapredávania duše diablovej, ktorá však žiaľ nie je vedecky podložená.

Dlhá diskusia o inscenácii *Za vodou* načrtla dôležité poznanie. Aspoň 1 z 3 účastníkov diskusie mal Hlučínske korene. Všeobecne kritizovaný bol plochý Jeřabov text. Podľa Martina Bernátka dokonca priniesol postavy ako „věšáky na réalie“. Štefanides priznal nehnuteľnosti na Pražské, ale zároveň ocenil neexistenciu dokumentárnosti. Herman konštatoval, že to nie je o Hlučínsku, ale v podstate celkom o ničom. Svoj názor pridal aj Drozd. Skúmaním bulletinu odhalil, že je v ňom všetko čo chýba inscenácii.

Do púšte zadupaná bola inscenácia *Bílý muž a rudá tvář*. Jiřina Hofmanová v príspevku ocenila „arényhodné“ herecké výkony, no zároveň priznala slabosť pre antisemitské vtipy (ale iba v Taboriho Jubileu). Jozef Mlejnek poskytol prednášku o autorovi a ostro odsúdil inscenáciu. Dav sa k jeho emócii

mimovoľne pridal. Problém pomenovala Tatjana Lazorčáková, ktorá mala pocit, že kvôli forme nemožno vnímať text.

Polarizácia diskusnej masy nastala aj pri Outsideroch. Tábor sa rozdelil na odporcov a fanúšikov. Objavili sa názory o plochej téme, aj existenciálnych preťahoch. Janovi Kerbrovi nebola po vôli blízkosť hercov a útoky Lukáša Melníka, či neskôr monotónny text. S prehnanou blízkosťou mala problémy aj Kateřina Balíková. Melníkova postava na ňu kričala „Vy ženy rádi střídáte různé polohy.“ S týmto tvrdením sa nestotožnila, čo následne pôsobilo aj na jej sympatie k postave.

Milo Juráni

„Já si myslím, že je velmi dobře, že se mají mladí lidé možnost vyjádřit k jednotlivým inscenacím. Jediné, co mi vadí, že to v konečném důsledku většinou stejně leží na verdiktech starších, profesionálních kritiků. Přijde mi totiž, že ti už mají takové své pózy a shazují to.“

Hana Malíková, Ostravská univerzita

„Myslím si, že diskuze byla konstruktivní. Mně to pomohlo dokreslit některé dojmy nebo si všimnout věcí, kterých jsem si předtím vůbec nevšimla. Protože divadlo působí jednak hereckými výkony, ale i kulisami, kterým jsem třeba dříve nepřikládala takový význam. Rozhodně jako negativum nevidím, že při diskuzích nedojde k absolutní shodě. Každý má svůj názor, a i kdyby se většina shodla na tom, že je to špatné představení, tak se vždycky najdou lidé, kterým se to bude líbit. To je úplně normální a není to vůbec na škodu.“

Marta Šimonidisová, Ostravská univerzita

„Byl jsem rád za některé podnětné komentáře z řad „vykopávačů“. Celkově mi ale hlavně od renomovaných kritiků chyběl hlubší vhled do problematiky. Prostě schopnost pregnantně a inspirativně pojmenovat, proč některé věci fungují a jiné ne. Diskuze často sklouzávala do nějaké dojmologie, což je pochopitelné. Zároveň se tam ale projevoval pocit zklamání, který pramení z jistých očekávání. Milan Šotek to dobře pojmenoval – jako by tady byli klienti, kterým poskytujeme nějakou službu a jejich představa o ní je dost konkrétní. Ovšem poté, co ji dostanou, tak jsou s ní vlastně nespokojení. Bez ohledu na to, jaká ta služba doopravdy je. Vždy to je jen ve vztahu k očekávání. Jestli má festival sloužit k tomu, aby lidé dostali intenzivní koncentrovanou reflexi, tak mi tento přístup přijde nedostačující a málo inspirativní. Na druhou stranu jsem tady několikrát zažil zdrcující kritiku, která ale ve schopnosti pojmenovat problémy byla tak přesná, že i přes svůj negativní vhled byla obrovsky inspirativní.“

Štěpán Pácl, umělecký šéf Divadla Petra Bezruče

„Přijde mi, že se neřeší přímo inscenační tvar, ale hodně okolnosti, které se ani moc netýkají samotné inscenace. Takže mi to v mnoha ohledech připadá nekonstruktivní. Možná je to tím, že je tam hodně protichůdných názorů a prostě se neshodneme. To možná ale ani není cílem diskuze.“

Barbora Křížová, FF UPOL

Jejich syrový příběh

Martin Františák se po vynikající Její pastorkyni (NDM) vrátil k silné ženské hrdince na „šikmé ploše“. Příběh Havlíčkových Petrolejových lamp neprošel žádnou radikální úpravou ani aktualizací. Přes spojení některých menších postav a nevyřčení vybraných reálií, zůstává chronologický průběh událostí i výklad postav velmi blízký románové předloze.

Podkrkonošská rodačka Štěpka Kiliánová (Sylvie Krupanská) je v maloměstské Jilemnici neuchopitelným živlem. Nestydí se říct pravdu nahlas, nebojí se být výstřední, svá a jít proti konvencím. Okolí to příliš nekvituje. Františák ráznost knižní Štěpánky nahrazuje jemnou ženskostí, s níž se sice obětuje pro bratrance a později manžela Pavla (Lukáš Melník), ale nedá se zaměnit se slabostí. Štěpka se rozhodne pro vdavky s plným vědomím Pavlových pohnutek a trpělivě nese i následky.

Zatímco charakter hlavní hrdinky se pohybuje v intencích předlohy, výklad postavy Pavla Maliny inscenace dořikává. Na knihu implikovanou otázku, jestli to není jenom vypočítavý „hajzlík“, odpovídá velmi jasně (nejen) dialogem již zemřelého Kiliána, otce Štěpky a právě Pavla. Ten dokládá, že režisér vidí Malinu jako člověka hrdého, leč zoufalého. Ví, že umírá, ale nechce, nemůže být na smrt sám.

Ze dvou hlavních hereckých představitelů jako výraznější působí Melník. S každým dalším obrazem se prohlubuje postup jeho syfilidy. Zpočátku poměrně nenápadně jenom více a více napadá na jednu nohu, v druhé polovině inscenace

už chátrá rychleji až k plné paralýze. Omezující se pohyblivost kontrastuje se snahou udržet pevný, vzpřímený, vojenský postoj až do samého konce. Malinova řeč je často příliš hlasitá, tvrdá, trochu hartusivá. Melník každým pohybem těla, každým nádechem staví nezlomného muže, jenž si stojí také za temnou minulostí. Vášnivě se řítí i do hrobu.

Krupanská naproti tomu pracuje subtilněji, nicméně v dopadu na diváka za Melníkem nijak nezaostává. Psychologické rozpoložení naznačuje především tónem hlasu. Vždy zní bezprostředně, z počátku také bezelstně. S gradací Pavlovy choroby se stává zatvrzelejší. Končí jako lhostejná komentátorka svého života.

Po první polovině vypadala inscenace jako průměrné ostravské (tzn. celorepublikově nadprůměrné) dílo – originálně režijně vystavěné a herecky brilantní. Druhá část ovšem přinesla prudký zlom. Chvilu, kdy Štěpka přivádí již značně nemohoucího a neovládajícího se Pavla na rodinnou oslavu, je jako seknutí mečem. Utne ironický nadhled postav i diváka a odhalí dvě bezmocné bytosti. Zcela a bez příkras.

Jiřina Hofmanová

Jiřina Hofmanová					
Magda Zicháčková					
Milo Juráni					
Kateřina Balíková					
Kateřina Málková					
Martin Macháček					

„Myslím, že jsme viděli jeden z vrcholů přehlídky. Je to tradiční divadlo, titul, jež byl už mnohokrát inscenován. Musím říct, že tohle je jedna z nejlepších verzí. Ale přesto platí moje výhrada, kterou jsem už říkal na diskuzích – myslím si, že méně by v Melníkově případě znamenalo více. Prostě Čepkovo kulhání ve filmu nebo i v jiných inscenacích nemuselo být dovedené až do takové absolutní drastiky. Ale za to klobouk dolů před Krupanskou, jejíž výkon opravdu považuji za nejlepší této přehlídky.“

Vladimír Just, divadelní kritik

„Mně se to moc líbilo, byla jsem s tím velmi spokojená. Bylo to nejklasičtější možné pojetí, nicméně to výborně fungovalo, což se většinou nestává.“

Marie Kocourková, FF UPOL

„Strašně moc se mi to líbilo, odcházím úplně nadšená. Dorazily jsme na poslední chvíli a nelituji toho. Užila jsem si to. Kostýmy a scéna byly vynikající.“

Veronika Pourová, FF UPOL

„Všechny divadelní složky byly bravurní a prvorepubliková atmosféra úžasná. Vyzdvihla bych herecké výkony obou protagonistů, na těch to stálo a bylo to geniální.“

Dominika Konečná, FF UPOL

„Sice za sebou nemáme ještě Postržiny, ale pro mě jsou Petrolejové lampy nejsilnější inscenací, co jsem tady dosud viděl. Tím pádem u mě DPB tento ročník ‚vyhrává‘, což se loni setalo. Zpracování stojí na Sylvii Krupanské, která byla ‚mrtě‘ dobrá, a samozřejmě na jejím partnerovi Lukáši Melníkově. Studuji i filmovou vědu, takže znám film Juraje Herze a musím říct, že v Krupanské jsem neviděl Ivu Janžurovou a to je moc dobře.“

Ondřej Janošov, FF UPOL

Pivo na ex Maryšku nedělá

Inscenování Hrabalových Postřižin má jednu velkou nevýhodu. Divák znalý filmu se neubrání alespoň minimálního srovnání. Především u krásné, inteligentní, zábavné, schopné, křehké, jemné, chytře vypočítavé a živočišné Maryšky. Národní divadlo Moravskoslezské nám neprezentuje pivovarskou divu jako obvyklou femme fatale. Ikona pivovarské mužské chasy působí neupřímně a často až neuvěřitelně. Líčení milované zabíjačky připomíná spíše vyprávění pohádky. Rozhodně však nezprostředkovává kýžovou fascinaci zpracovávanými játry nebo plícemi. Stejně tak jakýkoliv další projev Maryščina pobavení působí často až posměvačně.

Opravdovým obdivovatelem Maryšky (Lada Bělašková) se zdá pouze kadeřník Ivana Dejmal. Se svojí neutuchající láskou k jejím vlasům. Po celou inscenaci se upřímně baví všemi jejími vtipy a zlomyslnostmi. Zároveň jeho postava nepůsobí přehnaně či nepřírozeně, což je vzhledem k Hrabalovým inspiracím ze života téměř nezbytné. Zbytek deklamátorských kibiců z pivovarského podniku se však přirozené interpretaci téměř vyhýbá. Působí jakoby napodobovali spíše typy než budovali samostatně existující individuality. Občas tak dochází k poměrně prvoplánovému herectví. Výjimku částečně představuje strýc Pepin (František Večeřa) zpodobňující ikonickou bodrost a bezprostřednost. Jediným problémem je nezřetelná artikulace.

Velkou záhadou se stalo hudební aranžmá. Přechody mezi jednotlivými scénami tvořilo blikání stroboskopu za

doprovodu prapodivného retro diska, jehož playlist obsahoval francouzský pochod a „vypalovačky“ typu Tam za vodou v rákosí, Pramínek vlasů nebo Do gala. Jeho použití nemělo žádné hlubší opodstatnění.

Inscenace v sále vzbuzovala záchvaty smíchu a nadšené ovace. Svou pozici v repertoáru velkého činoherního divadla tedy tento dramaturgický výběr obhájil. Výsledný tvar mohl vypadat lépe než jako nepodařená verze úspěšného filmu. Místo využívání inteligentních vtipů a narážek, které se z Hrabalova textu dají vytěžit, číší z ostravských Postřižin často podbízivost.

Kateřina Málková

„Postřižiny jsou v podstatě selanka, nikde žádný problém. Inscenace pracuje s diváckou znalostí Menzelova filmu spíše než se znalostí Hrabalovy předlohy. Spoléhá na to, že se diváci budou smát na velmi banálních místech jen proto, že je lehce dešifrují. Janusze Klimszu znám a myslím si, že dokáže dělat dobré divadlo, ale tady je pro mne nepochopitelná i volba textu, zvoleného zřejmě díky Hrabalovu výročí. Přestože Postřižiny jsou velmi zprofanovaný text, tak si myslím, že se s některými momenty dalo nakládat lépe. Scéna s rádiem je příklad, jakým směrem by se inscenace dala dále rozvíjet. Tam je potenciál interpretovat text jinak než jen jako odříkané repliky či recyklování výjevů z filmu. Kéž by takových scén bylo víc, kéž by výtvarná stránka byla důmyslnější!“

Martin Bernátek, FF MU

X: Co se vám na tom nejvíc líbilo?

Y: Jak to pojali.

X: (chvíle ticha) A můžu Vás poprosit o jméno?

Y: Marcela.

X: Děkuji.

X: Hra byla hodně podle filmové předlohy. Myslím, že všechny opravdu potěšilo a nadchlo, když viděli známé věci. Celkově to bylo humorné. Příjemné zpestření večera.

X: Můžete mi k představení prosím něco krátce říct?

Y: Krátce?

X: Nebo klidně i dlouze.

Y: Já nevím. Mně se to moc líbilo, ale nevím, co Vám k tomu mám říct.

X: Co se Vám na tom třeba konkrétně líbilo?

Y: Co se mi na tom líbilo? ... Jéžiši, já nevím.

X: A Vám se na tom líbilo co?

Z: Všechno se mi líbilo. Herci ... vlasy. Takové bych taky chtěla.

HODNOCENÍ	PETROLEJOVÉ LAMPY	POSTŘIŽINY
Michaela Malčíková (MdB)	 	
Eliška Sedláčková (FF UP)	 	
Jasmína Finkeová (FF SUO)	 	

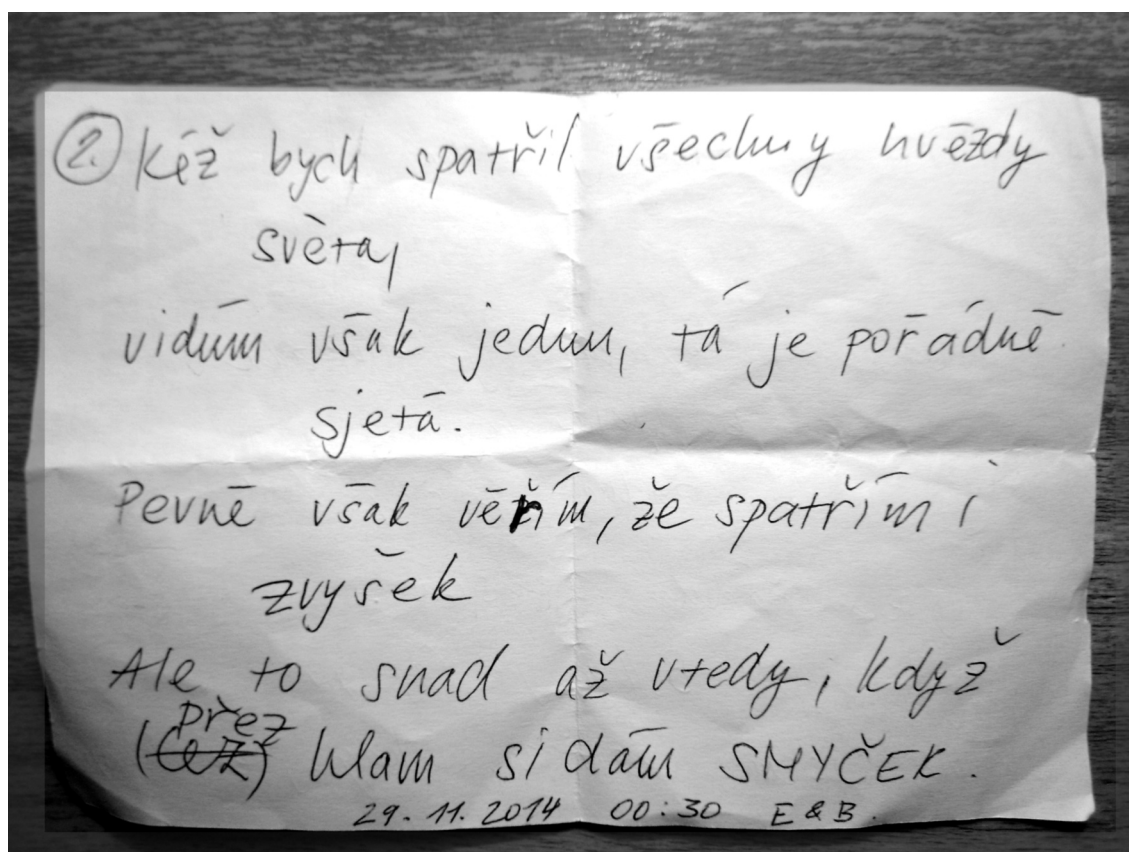
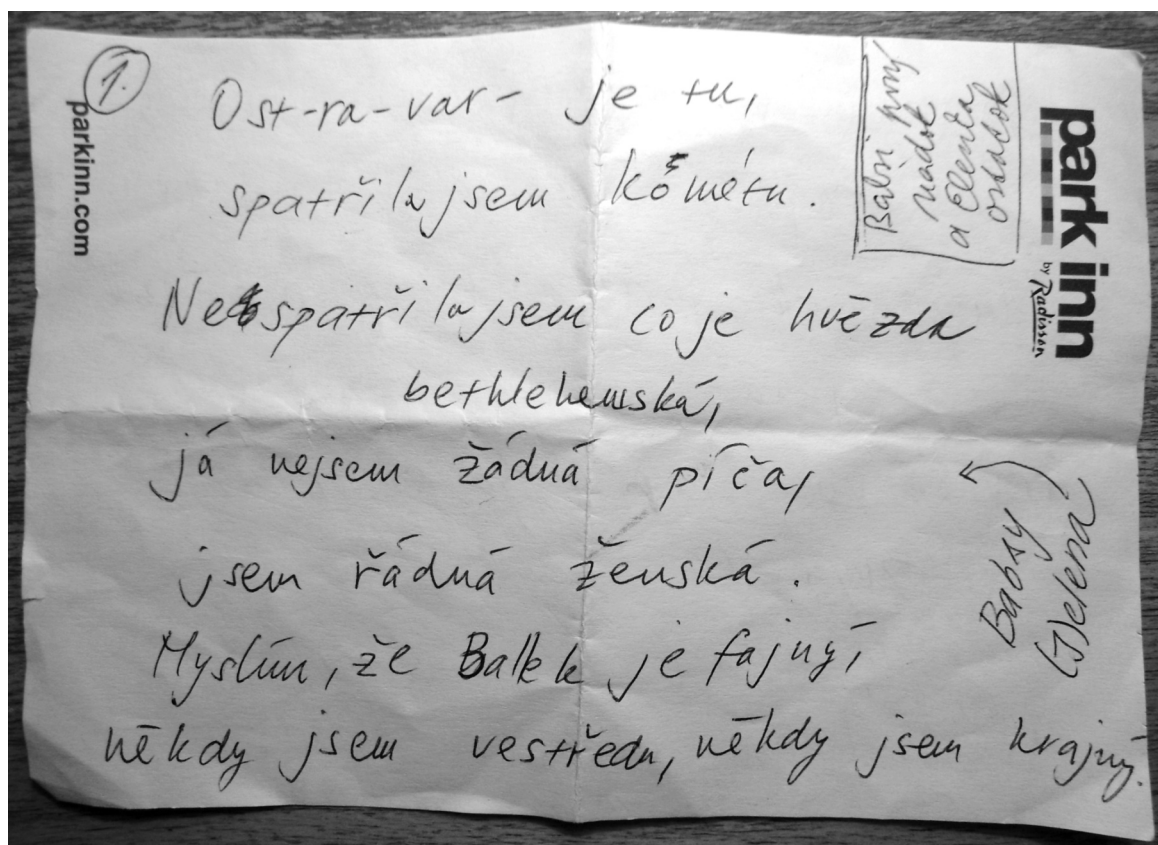
„Hoci inscenácii ostravských divadiel som videl viacero, na OST-RA-VARe som bol prvýkrát a preto nemôžem ročníky porovnávať. Na základe tejto skúsenosti udeľujem „páčit“ – Lesu, Divadelnému klubu, hereckému súboru Bezručov, autorskej dvojici Herman Koch - Kees Prins a anarchistickému prístupu k divadlu, ktoré predviedlo Biele Divadlo.“

Miro Zwiefelhofer, VŠMU

„Oviaty búrlivým vetrom, potácajúci sa každodennou penou života som dnes po prvýkrát ochutnal petrolej. Je horký a trpký, no stal sa dezertom. V Ostrave sú z hercov profesionálni čašníci, forma víťazí nad obsahom, rozum tlmí emócie a osudy inscenácií tohtoročného OST-RA-VARu sa končia v márnici. Syfilis niekedy striedajú Strašidlá či rany osudu a historické omyly sa snúbia so smrťou. Život nás postihuje telesne aj mentálne. A stále len čakáme, čakáme na lepšie, sladšie, živšie, ťažšie alebo na koniec... Ten jediný je v Ostrave.“

Ján Balaj, VŠMU

REDAKCE

Kateřina Balíková

1. Petrolejové lampy
2. Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši
3. Čekání na Godota

Jiřina Hofmanová

1. Petrolejové lampy
2. Večeře
3. Čekání na Godota

Milo Juráni

1. Petrolejové lampy
2. Podivný případ se psem
3. Outsideri

Martin Macháček

1. Petrolejové lampy
2. Přízraky
3. Čekání na Godota

Kateřina Málková

1. Petrolejové lampy
2. Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši
3. Čekání na Godota

Magda Zicháčková

1. Petrolejové lampy
2. Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši
3. Přízraky

Pavla Bergmannová

1. Přízraky
2. Petrolejové lampy
3. Podivný případ se psem

David Drozd

1. Čekání na Godota
2. Podivný případ se psem
3. Petrolejové lampy

Josef Herman

1. Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši
2. Petrolejové lampy
3. Čekání na Godota

Vladimír Just

1. Petrolejové lampy
2. Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši
3. Přízraky

Jan Kerbr

1. Petrolejové lampy
2. Podivný případ se psem
3. Výstava Františka Kupky

Petr Klarin Klár

1. Petrolejové lampy
2. Podivný případ se psem
3. Hráz Věčnosti

Tatjana Lazorčáková

1. Petrolejové lampy
2. Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši
3. Přízraky

Michaela Malčíková

1. Petrolejové lampy
2. Čekání na Godota
3. Za vodou

Josef Mlejnek

1. Přízraky
2. Petrolejové lampy
3. Čekání na Godota

Lenka Šaldová

1. Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši
2. Petrolejové lampy

Jiří Štefanides

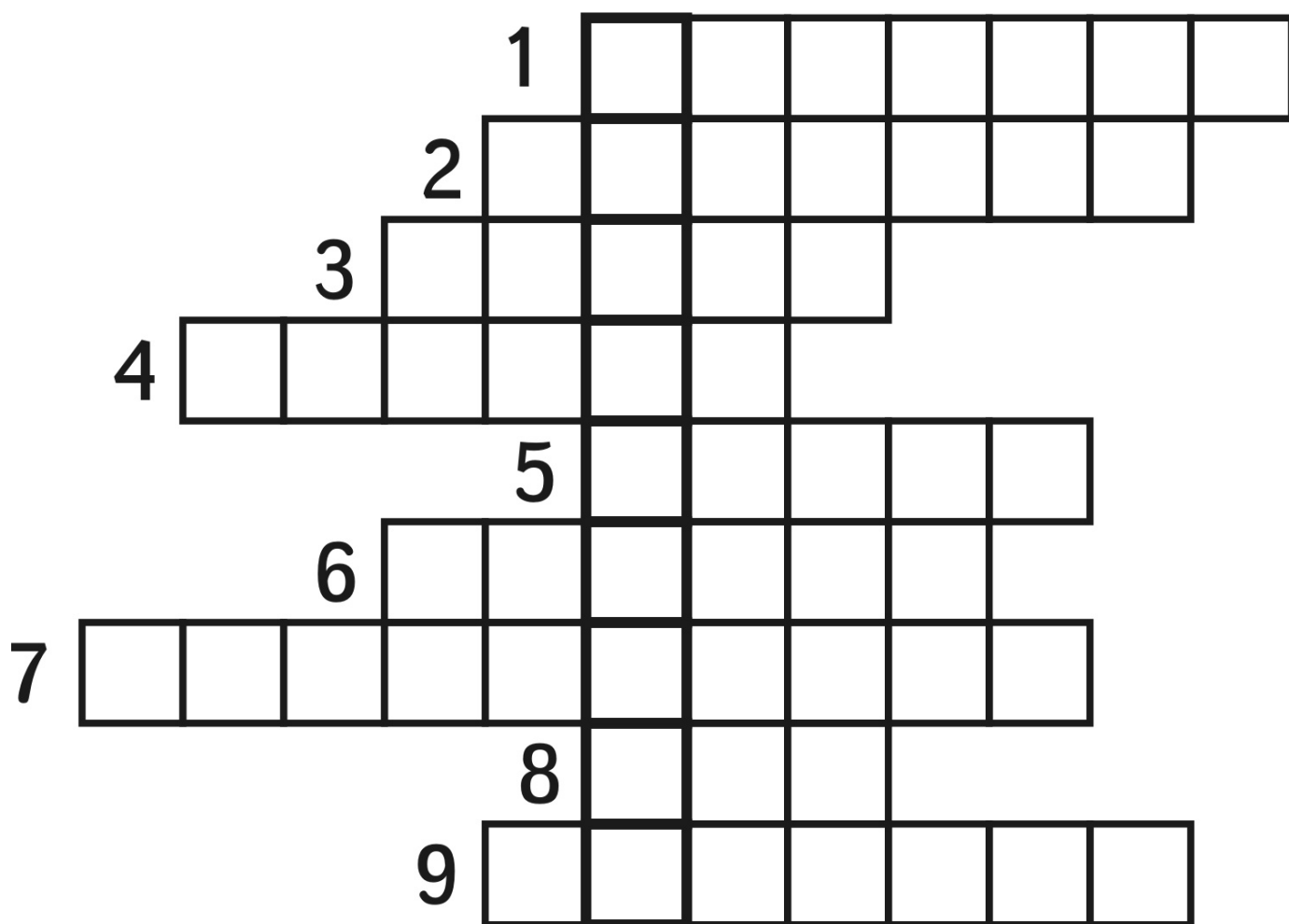
1. Petrolejové lampy
2. Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši
3. Podivný případ se psem

Ladislav Vrchovský

1. Neuvěřitelné příhody Julie a Nataši
2. Petrolejové lampy
3. Podivný případ se psem

Miro Zwiefelhofer

1. Petrolejové lampy
2. Večeře
3. Hráz Věčnosti

TAJNIČKA

1. Hercove boty v antike
2. Tradičná mliečna lahôdka z Oravy
3. Po opici opraví
4. Škvor slovensky
5. Riadny oheň
6. V zime visí...
7. Slovenská bobuľa
8. Chuj po ostravsku
9. Šéf Ovaru

DNES**Odjezdy vlaků směr****10: 00 - 12:00 2. ROZBOROVÝ SEMINÁŘ****Brno**

Divadlo Jiřího Myrona - klub

12:39

12:45 přestup

13:49

14:39

14:45 přestup

15:01 přestup

OSTRAVSKÉ MUZEUM

Jaroslav Vogel (1894-1970)

interpret hudebního prostoru

Martin Dašek

Praha a Olomouc**GALERIE VÝTVARNÉHO UMĚNÍ V OSTRAVĚ**

12:14

12:25 LEO

12:45 RegioJet

13:19 Pendolino

Bohumil Kubišta a české umění 1905-2013

14:14

MUZEUM HLUČÍNSKA

14:25 LEO

Kdo jsou lidé na hlučínsku

14:45 RegioJet

15:19 Pendolino

Bratislava

12:25 LEO + přestup

15:01

17:01 přestup

**"Krása není všechno. Kdo žere,
neremcá."****Volgograd**

13:01

příjezd 4. 12. 2014 11:25

celkový čas 68 hod 24 min

Šéfredaktor: Martin Macháček

Redakce: Kateřina Balíková, Jiřina Hofmanová, Kateřina Málková, Magda Zicháčková,
Miriam Šedá, Miloslav Juráni

Grafik: Lukáš Kubina

Festival pořádá činohra Národního divadla moravskoslezského ve spolupráci s Komorní scénou Aréna, Divadelní společností Petra Bezruče za podpory statutárního města Ostravy.